

TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO.

QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 8

Trong giáo xứ bỗng xảy ra một câu chuyện có thể gọi là hy hữu.

Một cô gái trẻ tuổi trạc đôi mươi, dễ nhìn, bỗng xưng mình được Đức Mẹ nhập vào. Cô gái từ thân phận con một gia đình nghèo, ít học, không có mặt trong bất kỳ hội đoàn nào như hội Con Đức Mẹ, hội Thiếu nhi Thánh Thể, hội Nữ Thanh giáo xứ, hội Legio... ít lui tới nhà thờ, ít ra đường, ít giao du, khép kín, nhút nhát và e lệ, nay bỗng dung trở nên hoạt bát, nói nhiều, biết nhiều thậm chí có thể nói ra những lời thông thái.

Người ta kể: cô gái tên Ngoan một hôm sau giờ kinh mai của gia đình, cô kêu nhức đầu rồi bất tỉnh, một lúc sau tỉnh dậy cô nhất định bắt cha mẹ và các em phải quỳ gối dưới chân mình vì mình hiện đang là Đức Mẹ Maria.

Cha mẹ cô Ngoan ban đầu không chịu nổi, nhưng dần dần thấy cô gái nói năng khác thường, làm nhiều điều kinh dị ví dụ chẳng ăn chẳng uống lẫn ngủ nghỉ suốt nhiều ngày mà vẫn tỉnh khỏe, đặt tay chữa bệnh cho mẹ mình, hay ăn nói bạo dạn hẳn ra...

Những gì thuộc hiện tượng không đáng được kể ra, xin vắn tắt để chỉ nói những kín ẩn bên trong.

Hàng xóm nhanh biết tin rồi dần dần tụ tập đến nhà cô Ngoan, vì đã có sẵn lòng thành tín với Đức Mẹ từ lâu nên nay dựa vào chuyện lạ này mà nảy sinh đủ điều mê tín. Ban đầu ít người tin, những người tin là chỉ giáo dân, nhưng dần có nhiều người tin là những ông giáp ông biện (thành viên

ban Hành giáo ngày nay)... trong họ đạo. Chẳng trách! Vì cô gái nói nhiều điều cao siêu ngay đến trí khôn tôi cũng còn “bung bung chóng mặt” huống gì giáo hữu ở đây phần đông ít học, ví dụ câu:

- *Mẹ là nhân chứng cho tình yêu Thiên Chúa...*

Hoặc cô gái nói trước rằng ngày mai ai sẽ đến viếng cô. Chuyện này thì nhiều người phát hoảng: cô gái dùng tay bốc được ngọn lửa lớn ở cây nến sáp to đùng này, rồi thổi lửa sang những cây nến khác như ta bốc một nhúm bột.

Một đôn mười, mười đôn trăm... ngày càng nhiều người tuôn đến với cô Ngoan để xem vì tò mò, để cầu khẩn ơn này ơn kia vì tin tưởng. Lúc đầu là giáo hữu địa phương, dần đến giáo hữu các giáo xứ lân cận, rồi người lương, cả đến quân nhân mặc quân phục cũng chen lấn với mọi người... khiến chính quyền địa phương phải nhọc mệt để giữ trật tự.

Ngay từ đầu vừa nghe chuyện xảy ra, tôi đã hỏi cha sở:

- *Thưa cha! Phải cắt nghĩa làm sao khi các em lớp giáo lý hoặc những người lớn hỏi thực hư vụ này?*

Cha sở bảo tôi:

- *Thầy cứ trả lời rằng đừng tin vào những chuyện như thế với ba lý do: Một là từ ngàn xưa, Chúa lẫn Đức Mẹ đến với con cái bằng con đường quang minh chính đại chứ không nhập xác v.v...; hai là mỗi hiện tượng lạ do Chúa và Đức Mẹ làm, đều nhằm gửi đến con cái thông điệp chan chứa yêu thương và hữu ích; ba là phải chờ Giáo hội phán quyết.*

Nghe cha sở dạy vậy, tôi thường xuyên nghe ngóng hiện tượng lạ ấy bằng khuôn mẫu phán đoán ngài vừa đưa ra, rồi an tâm và xác tín trả lời cho các em các lớp giáo lý và người lớn chung quanh khi họ hỏi ý kiến.

Một đêm kia, khi cha sở kể tiếp chuyện. Cha kể rằng:

Trước kia cũng có một chuyện không khác chuyện này. Người bị mượn xác cũng là một cô gái. Lúc đó tôi hỏi ông Lực lượng:

- *Do các ông làm hết đó mà!*

Ông ta thẳng thừng công nhận:

- *Phải! Chúng ta đưa con người đến chỗ mơ hồ, hoang mang rồi làm lạc.*

Ranh giới giữa thực và hư rất tốt để Chúng ta làm việc đó. Đầu óc con người các ông rất tò mò, cả tin. Chúng ta đưa con người đến chỗ hoang mang, mơ hồ và lung lạc họ. Dẫn con người đến chỗ lầm lạc là việc làm của Chúng ta.

- Các Ông đã làm thế với các bè rối xưa nay trong Giáo hội ư?

- Rất đúng! Những đầu óc thông minh tự kiêu, những đức tin yếu đuối, những hoang mang dốt nát, nhất là những ai chỉ cần có một chút dấu hiệu dựa vào Chúng ta... là Chúng ta đến ngay. Chúng ta làm cho con người hiểu sai cả Phúc âm, hiểu sai Phụng vụ, hiểu sai lòng yêu thương của Chúa, hiểu sai ơn cứu độ, hiểu sai về nhau và hiểu sai về Chúa.

Tôi hỏi ông Lực lượng:

- Hẳn chính tôi có lúc cũng sai!... Vậy sự sai lầm luôn do chính các Ông dựng lên?

Ông Lực lượng không chối:

- Phải! Chúng ta phải và sẽ còn phải gây sai lầm khắp mặt đất!

Tôi kể chuyện hôm trước tôi ngủ, sau cơn mơ tôi thấy những sự kiện giống như thật. Cha sở an ủi tôi và bảo đó hoàn toàn là sự mê muội do giấc ngủ mang đến. Đừng bao giờ để lý trí mình bị ám ảnh. Nói chung phải lánh thật xa những gì mơ hồ, đồn đoán, giả định... Đó là bài học rất lớn cho tôi cho đến suốt cuộc đời.

Không biết tại sao mỗi khi được ở kè bên cha sở, tôi cảm thấy vững dạ và an tâm không thể tả! Cho nên khi cha vừa dạy như vậy xong, tôi đã cảm thấy mạnh mẽ. Tính tôi rất nhút nhát, dù được cha thương –tôi dám khẳng định như vậy- nhưng chưa bao giờ tôi bớt nể trọng, khâm phục và kính sợ cha. Bây giờ thì tiện thể tôi hỏi luôn câu hỏi còn giấu kín trong lòng:

- Thưa cha, hiện nay ông Lực lượng còn liên lạc với cha thường xuyên không ạ?

Cha sở gật đầu:

- Vẫn còn.

Tôi hơi rùng mình khi nghĩ rằng nếu vậy thì tôi cũng có liên can chi đó với quyền lực bóng tối. Hình như đoán biết tôi sợ hãi, cha trấn an:

- *Không sao đâu con! Thân xác con người chúng ta luôn phản ứng trước siêu hình. Vì chịu không nổi bóng dáng của siêu hình, cho nên thân xác phản ứng tự vệ. Nếu bình tâm suy xét hẳn thấy siêu hình là một thế giới hấp dẫn, nếu được tiếp xúc lâu dần thân xác sẽ quen. Khi hấp hối người ta quá sợ hãi bởi vì chưa quen. Người ta sợ ma nhưng rất thích nghe kể chuyện ma là vì thế.*

Tôi hỏi cha câu cuối:

- *Con có cảm giác bị ông Lực lượng theo dõi. Có đúng vậy không?*

Cha sờ xoa đầu tôi:

- *Vì con thay cha sẽ kể lại mọi chuyện với giám mục, nên con bị chú ý đặc biệt hơn mọi người.*

Có lẽ đúng như thế thật! Bởi vì sau đó mấy hôm, tôi có việc đi về tỉnh. Do sáng sớm đi vội, nên quên băng mang theo bóp ví, tất nhiên không có một mảnh giấy lộn nào để tùy thân, lại còn mặc xi-vin (thường phục) nữa! Thời này trai tráng ra đường nếu không mặc quân phục thì phải có giấy tờ gì đó chứng minh rằng mình không “trốn quân dịch”. Các đại chủng sinh luôn được cấp giấy Hoãn dịch cấp hàng năm.

Từ bến đò vừa mới bước lên bến xe Honda ôm, ba người mặc quân phục Cảnh sát Dã chiến ập tới vây lấy tôi. Một người nghiêm chào rồi đòi xem giấy tờ. Tôi chỉ còn biết áp úng viện lẽ mình là tu sĩ đang đi công vụ, nhiệm sở ở nhà thờ lớn bên sông, vì đi gấp nên quên mang theo giấy tờ.

Họ không chịu và bắt đầu hạch sách đủ điều rồi định áp giải tôi lên xe jeep gần đó để đưa đi.

Đúng vào lúc đó đám quân nhân đứng rải rác bên kia đường đông chùng hơn một tiểu đội bắt đầu cãi nhau về chuyện gì đó nghe rất gay gắt. Tiếng chửi thề vang cả một góc trời. Súng ống bắt đầu khua và không lâu sau đó họ nổ súng thật. Dân chúng hai bên đường chạy dạt vô các dãy nhà gần đó, ba người lính định bắt giữ tôi giờ đã quên chuyện cũ, tham gia ngay vào cuộc ẩu đả để tôi trợ trợ một mình, nên tôi cũng bỏ chạy vào các

dãy nhà để tránh lạc đạn. Không lâu, ba chiếc xe chất đầy lính Quân cảnh đến trấn áp và vẫn hồi trật tự.

Tôi thoát nạn nhưng không còn dám đi nữa mà quay trở về nhà.
(còn tiếp)